

битѣ. Като го видѣ, вълкътъ избѣга. Момчето се втурна вжтре уплашено. Дръпна вратата. Влѣзе вжтре. Майката треперѣше на кревата. То падна до нея и заплака горчиво:

— Защо плачешъ? — попита тя.

— Отъ радостъ, — отвърна момчето, и разказа за страшния вълкъ. Нищо друго не искамъ — само ти да си жива! Кожухъ не ти нося! Когато се премѣрихъ въ една кошута, очитѣ ми се затвориша и гръмнахъ накриво!

Майката го изслуша. Замисли се и не каза нищо. Въ това време пристигна бащата съ едно гърне медъ. Сложиха вечеря. Но когато бръкна момчето въ пръстеното гърне нѣкой почука на вратата. Бащата скочи, отвори и изблеци очи. На вратата се изправи единъ бѣлобрадъ старецъ.

— Азъ съмъ Дѣдо Коледа! — рече той. Влѣзе вжтре. Сѣдна край огнището. Момчето за скача отъ радостъ, като надникна въ шарената му торба. Но Дѣдо Коледа го погледна съ своитѣ кротки очи и попита:

— Какво най-много обичашъ на земята?

— Мама! — отвърна детето.

— Хубаво! И азъ вода една

пребита майка съ своето дете!

И той отвори вратата. Доведе една кошута съ отрѣзано ухо. Момчето опули очи. Малкото сърне изплака жално и облиза ржката на Дѣдо Коледа. Момчето погледа, погледа, горчива мжка изпълни сърдцето му и очитѣ му се напълниха съ сълзи. Падна на колѣне.

— Азъ направихъ най-голѣмото зло на земята! — извика то и се тръшна на земята.

Кроткото сърне легна до него и заспа съ притворени очи.

—Отъ сега вече ще правя само добро! — извика горското момче. Бащата и майката гледаха почудени.